

Sang de redempció

Ahir s'esqueia l'aniversari de la sublevació de Jaca i demà el de l'afusellament dels herois Fermí Galan i Garcia Hernández. Aquests dos homes que ofrenaren llur vida per la redempció d'Espanya, passaran a la posteritat amb tota la glòria que es deu als grans capdells de la lliberació dels pobles. Amb un esperit enlairat obert a totes les corrents modernes i una ànima que freturava per un règim de justícia i llibertat que a Espanya mai no havien existit, acceptaven tota la responsabilitat d'un alçament militar i es llençaven a la lluita que si bé va costar-los la vida, als pocs mesos, havia de traduir-se en la victòria més esplendorosa.

La República espanyola no podrà mai oblidar el sacrifici d'aquests herois. Es a ells, a qui es deu honorar per damunt de tot. Llur gesta gloriosa va provocar la desfeta definitiva de la monarquia borbònica. Sense ells, qui sap si avui encara continuaríem junyits a aquell règim de vergonya.

Llegir les ressenyes de l'afusellament de Jaca, quan en implantar-se la República, van poguer-se transcriure els fets amb tota la dolorosa realitat, revolta el més íntim de l'ànima i produeix la indignació de tot home que senti la civilitat.

Els sacrificats, esperits lliures, que sentien tota l'emoció de la pàtria i estimaven a un poble que

clamava justícia, no podien fer altra cosa.

Posseïen una visió clara del sentiment nacional i coneixedors de la voluntat ciutadana, amb la qual conviuen, no regatejaren llur sang i l'oferiren, magnànims, per tal de precipitar el canvi.

Tothom sap com es desenvoluparen els fets. Seria, doncs, inútil fer-ne un nou relat, i a més entenem que no n'és l'hora, puix ha passat poc temps per a posar en clar alguns detalls que no hi apareixen prou.

Recordem, però, el text de la nota que el capità general de la regió, valent-se dels avions llençava damunt dels sublevats, en la qual se'ls deia que si es rendien, serien tractats amb benevolença. No oblidem tampoc, que passant per damunt de la Llei es disposava l'execució en diumenge. No cal res més, per a dir que Fermí Galan i Garcia Hernández, foren vilment assassinats.

En complir-se l'aniversari d'aquesta luctuosa data, en el temple de la ciutadania deu aixecar-se un altar als màrtirs de la nostra segona República. I en l'íntim de tot home que senti l'emoció liberal deu cremar-hi una llàntia perenne en holocaust fervorós als dos dignes militars que amb llur exemple descobriren per Espanya nous horitzons de millor justícia.

Una representació de "Don Juan Tenorio"

Despullem aquesta obra de Zorrilla de tot allò que és fals en el seu contingut: versificació forçada, conceptuosisme no poètic, parauleries en fi; prescindim també de la seva caòtica composició com a obra teatral i retirem junt amb l'anacrònica guardarroba tots els ninots que són els personatges a excepció d'un: "D. Juan". Hauríem trobat aleshores el secret de la immortalitat d'una obra per tants conceptes pèssims i convindrem en què una figura vencedora de tantes proves deu ésser excepcional.

En el drama de Zorrilla logra plenitud d'existència aquest tipus legendari que havia motivat ja l'obra literària de Tirso de Moli-

na i deixat el rastre d'un caràcter espanyol en les literatures estrangeres. Aquesta obra, responent a la seva qualitat de romàntica, és desproporcionada; per això ens trobem en front d'un personatge admirablement enfocat, tan complex, però, que el seu propi autor no en sap res.

D'aquí la diversitat d'interpretacions de "D. Juan" i d'aquí també la valor d'aquestes. En tres grups podríem classificar-les: En el primer, la que en podríem dir interpretació patològica representada pels metges Maranyon, Latorra i portada al camp estrictament literari per Pérez d'Ayala; veu a "D. Juan" com un anormal sexual que necessita varietat d'in-

Plantejament de la crisi

Madrid, 12.—A les cinc menys vint arribà al Palau d'Orient el senyor Azaña. A la sortida se li preguntà:

—Ha presentat la dimissió del Govern?

El senyor Azaña contestà afirmativament.

Se li preguntà també si hi hauria consultes, a la qual cosa contestà:

centius per a compensar la seva pobre apetència, i que vol dissimular aquest, en ell consubstancial, fracàs, propalant fanfarronesament conquestes superficials.

En el segon grup, la interpretació intel·lectual pròpiament dita, re presentada per Ortega i Gasset: seria "D. Juan" l'home íntegre que busca apassionadament, destrogant-se a sí mateix, l'ideal que no troba, "La Gioconda", l'etern femení.

En el tercer, que no en podem dir grup perquè es tracta d'Unamuno; la tercera interpretació, és la que podríem anomenar trascendental; "D. Juan" és un símbol de l'essència espanyola, escèptic perquè no ha pogut encarnar l'ideal, creu en Déu, quan se li presenta en una bella figura humana.

Un tan llarg pròleg, per arribar al convenciment de la gran importància que té una interpretació de "D. Juan".

S'ha dit que el motiu més poderós de la decadència del teatre és que la representació no afegeix cap valor essencial a l'obra, que pugui augmentar el plaer estètic de la seva simple lectura; que l'actor no afegeix cap qualitat i que el més que pot lograr és no malograr les que l'obra contingui. Creiem això cert en la major part dels casos, però ens trobem davant d'una remarcable excepció: La valor literària de l'obra de Zorrilla és po-bríssima, conté, però, un magnífic esquelet de caràcter, que necessita per a completar la figura, el carnatge d'una interpretació.

I aquí com a conclusió, la finalitat d'aquest article: No havíem vist mai un "D. Juan" tan admirablement representat com pel Sr. Álvarez Daguerre. Tot i havent de lluitar amb l'ambient desfavorable

—Ara no puc dir-los res. Vaig a reunir-me amb els meus companys de Govern i celebrarem Consell. Crec que la reunió acabarà a dos quarts de set de la tarda, aproximadament. Vagin a la Presidència i allí parlarem.

La impressió és que el cap de l'Estat ha ratificat els poders al senyor Azaña per a que pugui formar Govern.

d'una companyia d'aficionats, va lograr una figura tan viva, tan sòbria, tan sincera i en fi, tan fonament elegant, que sols és comparable amb la plasmació pictòrica de "D. Juan", deguda a Elies Salaverria.

E. D. M.

Hauríem volgut fer una completa ressenya de la representació, meritòria per tots conceptes, de l'obra "D. Juan Tenorio", a benefici de la Festa tradicional del repartiment de joguines als nens. La manca d'espai, però, ens ho priva i per això ens hem de limitar a remarcar allò que hi hagué d'excepcional en la tal representació i que està per damunt d'altres consideracions: la labor del Sr. Álvarez Daguerre, qui va rebassar el que és exigible a un aficionat i també el que pugui esperar-se d'un gran actor.

Excehiren a més en llurs respectius papers i cal remarcar-ho, la Srta. Toledo T. en "Doña Inés"; la Sra. Sagalà, en "Brígida"; el Sr. Cantos, en "Ciutti"; el Sr. Que raltó, en "D. Gonzalo" i "Escultor"; el Sr. Capdevila, en "D. Luís Megía", i el Sr. Llorc, en "Butta-relli".

Contribuíren també al bon conjunt i la seva labor és digna d'aplaudiment les Sres. Esteve, Guiu, Toledo C. i Las Heras, i els Srs. Arnau, Jansà, Sotoca, Llovera, A. Busquets, Sanllehí i Brú.

La presentació fou esplèndida i ben acurada, com poques vegades hem vist.

En un dels entreactes el Sr. Brú, acompanyat al piano pel Sr. Salvat, ens delectà amb la cançoneta catalana "Rosó" i l'ària de l'òpera "La Favorita".